

Cristina

Între oamenii care scriu critică de teatru, cei mai mulți lucrează în serviciu comandat, în sensul că așa li s-a spus de către mai-marii lor, ori se ocupă cu treaba asta fiindcă nu știu să facă altceva și își imaginează că pe asta o fac bine sau măcar corect, o mică parte au vocație autentică și se străduiesc să-și perfecționeze ochiul cu care văd, mintea cu care judecă și mâna cu care scriu, iar cei mai puțini, socotibili pe degetele unei mâini, au de-a dreptul talent, astfel că ei acționează asupra vieții teatrale, perfecționând-o și influențând-o permanent, prin harul lor de a vedea mai bine și mai departe decât alții. Printre aceștia din urmă se numără – vai, Doamne, se număra până mai ieri! – prietena și fosta noastră colegă Cristina Dumitrescu, un critic teatral de autentică valoare și de excepțional talent. Avea darul de a diagnostica impecabil un spectacol, un regizor, un actor, un fenomen sau un parafenomen teatral, iar scrisul ei avea rigoare, vigoare, acuratețe și umor, uneori acid, cum puțini dintre

cei care scriu despre teatru au, ceea ce îi nemulțumea pe unii, îi intriga pe alții, dar pe noi, cei care-i admiram calitățile, ne pune pe gânduri și ne dădea încredere, în teatru, în critică, în Cristina Dumitrescu însăși. În general, o cronică trebuie să fie dreaptă și bine scrisă. Cronicile Cristinei aveau și capacitatea, rară, de a plăcea. Aveau ceva de glosă și epigramă, de înțelepciune neostentativă, asociată cu un zâmbet bun, care-i îndulcea judecățile, și totul se transforma într-un joc viu al inteligenței.

Dar Cristina Dumitrescu nu a fost numai un admirabil critic de teatru, ci și o extraordinară colegă. Am lucrat câțiva ani în aceeași redacție și am considerat prezența ei printre noi o adevărată binefacere. Era muncitoare, devotată, simpatică întotdeauna și mereu prietenoasă. Revista "Teatrul azi", pe care am editat-o până în 1998, poartă și amprenta ei indelebilă. Draga noastră Cristina, ne vei lipsi nespuse de mult!

Dumitru Solomon

Nu știu de ce, multă lume ne confunda. Încă de la început, pe când eu abia debutam în critica dramatică, unde ea era deja "un nume". Poate că de vină era acel ...escu (parcă din piesa ilustrului ei socru), poate că Gemenii tutelari ne dădeau o asemănare de care noi nu

eram conștiente. Mă întreb cum privea Cristina această "fatalitate", dincolo de hazul pe care-l făceam împreună pe seama celor ce se păcăleau astfel; eu, una, eram încântată, pentru că o admiram și, în adâncul tăcut al sufletului, o invidiam puțin. Îi admiram siguranța gustului

și eleganța stilului și îi invidiam ușurința cu care putea să pună pe hârtie, în fraze perfect legate, o impresie, un gând, o idee. Îi admiram umorul, mereu prezent, și invidiam rapiditatea cu care dădea replici ce conțineau, aproape întotdeauna, o "poantă". Îi admiram spontaneitatea judecăților și îi invidiam promptitudinea hotărârilor. Îmi plăcea să stăm îndelung la taclale - inclusiv pe teme "de specialitate" -, pentru că avea spirit de observație și finețe în descrieri; îmi plăcea și să mai bârfim din când în când - inclusiv... pe teme de specialitate -, pentru că, și atunci când erau acide, caracterizările ei nu aveau răutate, iar ochii cu care privea faptele omenești nu aveau febrilitatea scormonitoare a "spionului" frustrat, ci detașarea amuzată a spectatorului avizat. Cristina Dumitrescu era unul dintre rarii - tot mai rarii - critici *din* și *cu* vocație, dintre aceia care nu-și doresc să fi fost, de fapt, regizori sau actori, dar nici inchișitori sau călăi. Sub asprimea ei - uneori, aparentă - exista o fierbinte dragoste de teatru, o dragoste cumva sfioasă, cu oroare de gesturile și vorbele mari, dar tandră și profundă. Din păcate, nu au fost mulți cei care au avut răbdarea sau curiozitatea să descopere această tandrețe și această profunzime... În ce mă privește, probabil că nu voi mai fi confundată cu nimeni. Dar, departe de a mă flata, acest gând mă sperie. E ca și cum mi-aș fi pierdut, într-adevăr, gemănul.

Alice Georgescu

foto: Dinu Lazăr